

Мă simt pentru totdeauna legată de poemul eminescian, turburător și fascinant»¹.

De aceea, chiar dacă am făcut unele aprecieri critice asupra versiunilor bulgare, le socotim pe toate o dovadă de admirație față de creația eminesciană. Nu va trece mult și Eminescu se va bucura de traduceri mai complete și în limba bulgară, așa cum au apărut până acum în atâtea limbi.

Dăm în continuare ultimele două traduceri ale *Luceafărul*, trimise de Ianca Miteva și Pirin Boiagiev.

ХИПЕРИОН

МИХАЙ ЭМИНЕСКУ

Живяла в стари времена
зад планини, морета,
от славни царски колена
красавица напета.

На майка и баща една,
красива е била тя,
тъй както кротката луна
блести сред светилата.

Под каменния дивен свод
пристъпва тя из мрака
и взряна в модър небосвод,
Хиперион тя чака.

Тя гледа го във далнини
как над моря изгрява
и по пътеки от вълни
гемии направлява.

Така го вижда ден след ден
и вече го обикна,
а той я гледа удивен,
момата му е свидна.

Попряла с лактике лице
във унеса си сънен,
с копнеж по него ней сърце,
душата ѝ се пълни.

И колко ярко той пламти
по нея всяка вечер,
когато тя ще се вести
във замъка далечен.

★

Във стаята на туй дете,
на блянове, копнежи,
той с ледени лъчи плете
възпламенени мрежи.

И щом във бялото легло
момичето си легне,
погали ведрото чело,
кленатиче досегне;

От огледалото-поток
телото ѝ залива;
унесените в сън дълбок,
очите ѝ красиви.

С усмивкат гледаше го тя:
трепти в оглядалата,
че той следи я запламял,
да ѝ плени душата.

И тя в съня си във немощ
говори му и стене:
«О, сладък княз на мойта нощ,
ела, ела при мене!

О, благ Хиперион, слезни,
във замъка дойди ми,
ти по лъча си се спусни,
живота озари ми!»

Той слушаше опиянен,
гореше в висините,
и хвърляше се устремен,
изчезваше в вълните;

И дето падна, на вълни
водата закръжи се
м из неспознани дълбини
красив младеж яви се.

Минава леко като праг
кования прозорец,
в ръката си държи кривак
с венец тръстиков горе.

¹ Elisaveta Bagriana, *Întâlnire cu Eminescu*, în «Secolul 20», București, 1964, nr. 6, p. 8.